

Sygn. akt VIII GC 418/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kądziołka

Protokolant: Eliza Sandomierska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko K.G. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K.G. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 62.555,12 zł (sześćdziesiąt dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt pięć złotych dwanaście groszy) z ustawowymi odsetkami do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty:

- od kwoty 35.268 zł (trzydzieści pięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt osiem złotych) od dnia 30 września 2015 r.,

- od kwoty 27.069,84 zł (dwadzieścia siedem tysięcy sześćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) od dnia 8 września 2015 r.,

- od kwoty 217,28 zł (dwieście siedemnaście złotych dwadzieścia osiem groszy) od dnia 3 czerwca 2016 r.,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.316,53 zł (dwa tysiące trzysta szesnaście złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 418/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w P. wniosła 3 czerwca 2016 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko (...) sp. z o.o. w S. o zapłatę kwoty 141.284,53 zł, na którą składało się pięć roszczeń : pierwsze cztery oparte były o wystawione dokumenty rozrachunkowe (kolejno: rachunki o numerach (...) oraz fakturę numer (...)), piąte żądanie stanowiło skapitalizowane odsetki za dokonaną po terminie częściową zapłatę za rachunek numer (...). Ostatecznie powódka domagała się zaspokojenia następujących roszczeń:

- z rachunku (...) kwoty 8.970,00 zł z odsetkami od dnia 1 maja 2015 r.,
- z rachunku (...) kwoty 51.630 zł z odsetkami od kwoty 53.030 zł od dnia 30 września 2015 r.,

- z rachunku (...) kwoty 16.522 zł z odsetkami od dnia 31 lipca 2015 r.,
- z faktury (...) kwoty 63.266,28 zł z odsetkami od dnia 8 września 2015 r.,
- z rachunku (...) odsetek w kwocie 896,25 zł z odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Domagała się ponadto zasądzenia na jej rzecz od pozwanej kosztów postępowania.

Uzasadniając wniesione powództwo powódka wskazała, że świadczyła na rzecz pozwanej usługi w zakresie wynajmu pracowników oraz wystawiała rachunki, które nie zostały opłacone przez pozwaną, bądź spółka ta opłaciła je tylko częściowo. Nadto powódka wskazała, że pozwana nie zaspokoiła dobrowolnie roszczenia powódki pomimo tego, że dnia 27 listopada 2015 r. zobowiązała się uiścić żadaną kwotę w trzech ratach, z których ostatnia miała być płatna do 25 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w sprawie VI Nc-e (...) uznał, że brak jest podstaw do wydania nakazu zapłaty i postanowieniem z 21 lipca 2016 r. przekazał sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym sądowi właściwości ogólnej, na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c.

Pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, ewentualnie – w przypadku uwzględnienia powództwa – o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu z uwagi na to, że nie dała powodu do wystąpienia na drogę sądową.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podniosła, że żaden z przedstawionych przez powódkę rachunków nie jest podpisany przez osobę uprawnioną do ich wystawienia a nadto, że zapłaciła za wystawiony na kwotę 43.614 zł rachunek nr (...) kwotę 30.000 zł dnia 13 kwietnia 2015 r. i kwotę 13.614 zł dnia 7 maja 2015 r.; z kolei co do rachunku nr (...) podniosła, że kwota wskazana przez powódkę nie odpowiada kwocie na rachunku doręczonym pozwanej, bowiem rachunek ten opiewa na 56.434 zł i tylko taki rachunek może stanowić podstawę dalszych rozliczeń (zaznaczyła też, że rachunek doręczony z pozwem opiewa z kolei na 69.552 zł, zaś powódka w żaden sposób nie wyjaśniła tych rozbieżności); co do faktury VAT nr (...) pozwana również zakwestionowała, ażeby odpowiadała ona prawdzie co do ilości wymienionych w niej godzin pracy robotników; wreszcie co do rachunku nr (...) podniosła, że nie wskazano w nim, za ile godzin pracy właściwie został wystawiony.

Powódka w dalszym piśmie przygotowawczym z 27 stycznia 2017 r. ustosunkowała się do odpowiedzi na pozew, i tak co do rachunku nr (...) przyznała, że kwota 30.000 zł wpłacona 13 kwietnia 2015 r. została zaliczona przez powódkę na poczet należności, ale kwota 13.614 zł została wpłacona na błędny rachunek bankowy i nie dotarła do powódki; co do rachunku nr (...) powódka przyznała, że dołączyła błędny rachunek do wezwania do zapłaty, opiewający na kwotę 69.552 zł, podczas gdy 8 lipca przesłała pozwanej e-mailem rachunek na kwotę 56.434 zł, a następnie 8 sierpnia również rachunek nr (...) ale na kwotę 68.152 zł, to zaś, że pozwana 29 września 2015 r. zapłaciła za rachunek nr (...) kwotę 16.522 zł w ocenie powódki świadczy o tym, że pozwana zaakceptowała poprawiony rachunek. Według powódki pozwana nie zakwestionowała z kolei rachunku nr (...). Co do faktury nr (...) z kolei powódka oświadczyła, że kwota w niej wskazana wynika z ewidencjonowanych przez nią godzin pracy. Wskazała też, że w jej ocenie brak jest wymogu, ażeby rachunek był podpisany przez kogokolwiek – w szczególności wymogu takiego brak w § 14 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunku (Dz. U. z 2005 r. Nr 165, poz. 1373).

Na rozprawie 11 kwietnia 2017 r. powódka w części cofnęła pozew i zrzekła się w tym zakresie roszczenia, domagając się - po cofnięciu - zapłaty kwoty 127.670,53 zł, na którą składają się następujące roszczenia:

- kwota 46.986 zł z rachunku (...) z odsetkami od kwoty 48.386 zł od dnia 30 września 2015 r. (w tym zakresie cofnęła pozew o 4.644 zł),
- kwota 16.522 zł z rachunku (...) z odsetkami od dnia 31 lipca 2015 r.,

- kwota 63.266,28 zł z faktury (...) z odsetkami od dnia 8 września 2015 r.,
- kwota 896,25 zł z rachunku (...) z odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Pozew w zakresie kwoty 8.970 zł żądanej w oparciu o rachunek nr (...) powódka cofnęła w całości.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2017 r. postępowanie zostało umorzone w cofniętej części. Postanowienie jest prawomocne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) sp. z o.o. w P. – której współnikami są obywatele ukraińscy N. B. (będąca nadto prezesem jednoosobowego zarządu) i A. O. (1) – prowadzi działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług pracy tymczasowej, polegających na zatrudnianiu pracowników tymczasowych i kierowaniu tych pracowników do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy – w tym przypadku pozwanej (...) sp. z o.o. w S., która z kolei trudni się na terenie dawnej Stoczni (...) działalnością gospodarczą w zakresie produkcji konstrukcji stalowych. Członkami zarządu spółki (...) są K. G. i W. Z..

Fakty niesporne.

Spółka (...) (określona jako „agencja pracy tymczasowej”) oraz spółka (...) (jako „pracodawca użytkownik”) zawarły dnia 26 lutego 2015 r. umowę o świadczenie usług, której przedmiotem było dokonywanie przez agencję pracy tymczasowej naboru oraz kierowaniu pracowników tymczasowych do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz pracodawcy użytkownika. Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy, agencja miała dokonać naboru i skierować do pracodawcy użytkownika 6 spawaczy, 4 monterów i 0 szlifierzy, przy czym strony zastrzegły, że wskazane liczby pracowników mogą ulec zmianie, na podstawie informacji od pracodawcy użytkownika w formie e-maila z dwutygodniowym wyprzedzeniem. Agencja oświadczyła też (w § 1 ust. 3), że pracownicy będą posiadali stosowne uprawnienia, doświadczenie i umiejętności wymagane do pracy na wskazanych stanowiskach, jak również, że będą to pracownicy przebywający legalnie na terytorium Polski (§ 1 ust. 4).

Umowa została zawarta na czas nieokreślony (§ 3), zaś wysokość wynagrodzenia agencji pracy tymczasowej została przez strony uzgodniona w § 7 umowy. Zgodnie z jego ust. 1 pracodawca użytkownik miał potwierdzać agencji ewidencję czasu wykonywania usług przez pracowników tymczasowych do 3 dni roboczych po zakończeniu każdego miesiąca kalendarzowego za pomocą poczty elektronicznej. Stosownie do ust. 2 wysokość wynagrodzenia agencji za każdy miesiąc kalendarzowy obowiązywania umowy miała stanowić iloczyn ilości godzin przepracowanych przez danego pracownika tymczasowego na konkretnym stanowisku i stawki za godzinę pracy wynoszącej:

- a) za spawacza – 28 zł za roboczogodzinę netto,
- b) za montera 28 zł za roboczogodzinę netto,
- c) za szlifierza 0 zł za roboczogodzinę netto,

powiększone o podatek VAT według stawki z dnia wystawienia faktury. Należność miała być przy tym (zgodnie z ust. 3) fakturowana w trybie miesięcznym do siódmego dnia miesiąca za miesiąc poprzedni. Zapłata miała zaś nastąpić na rachunek agencji wskazany w fakturze w terminie do 30 dnia następnego miesiąca za miesiąc, którego dotyczy faktura (ust. 4).

W § 12 ust. 1 umowy strony postanowiły, że wszelkie jej zmiany będą wymagały dla swojej ważności zachowania formy pisemnej w postaci aneksu do umowy.

Dowód: umowa o świadczenie usług z dnia 26.02.2015 r. (k. 19-24).

Realizowanie umowy z dnia 26 lutego 2015 r. wyglądało w ten sposób, że spółka (...) poszukiwała pracowników na Ukrainie w zawodzie spawacza i montera, uzyskiwała dla nich pozwolenia na pracę w Polsce i karty pobytu, organizowała im także zakwaterowanie, wymagane badania lekarskie i przeszkalała w zakresie BHP, jak również odprowadzała za nich składki do ZUS oraz wypłacała im wynagrodzenie za pracę, natomiast spółka (...) kierowała ich do pracy przy produkcji przez określoną ilość roboczogodzin, za co płaciła spółce (...) umówione wynagrodzenie według stawki 28 zł/h.

Dowód: zeznania świadka A. O. (2) (k. 215-216v, 218).

Kierownikiem zarządzającym pracownikami spółki (...) oraz kontrolującym ich był zatrudniony przez spółkę (...), który notował przepracowywane przez pracowników tymczasowych godziny w swoim prywatnym notatniku-kalendarzu – częściowo alfabetem łacińskim, częściowo grażdanką.

Dowody: zeznania świadka A. O. (2) (k. 215-216v, 218);

strona kalendarza „6 listopada” (k. 196);

strona kalendarza „6 października” (k. 197);

oryginał notatnika-kalendarza (okazany na rozprawie).

W sprawie ilości zewidencjonowanych roboczogodzin, dotyczących pracy pracowników tymczasowych, A. O. (1) kontaktował się z brygadzystą ze spółki (...) pod koniec miesiąca, którego rozliczenie dotyczyło. Do dziesiątego dnia każdego miesiąca przyjeżdżał też na teren dawnej Stoczni (...), gdzie spotykał się z kierownictwem spółki (...) i omawiał kwestię liczby przepracowanych przez pracowników tymczasowych godzin. Brano przy tym pod uwagę godziny efektywnej pracy.

A. O. (1) za każdym razem przed przyjściem z ewidencją przepracowanych przez pracowników tymczasowych godzin do zarządu spółki (...) miał uzyskać jej potwierdzenie od dyrektora produkcji bądź mistrza (brygadzysty). Tak potwierdzona ewidencja godzin pracy stanowiła podstawę do obliczenia wynagrodzenia i wystawienia faktury, czy rachunku. Niekiedy A. O. (1) próbował dokonywać ustaleń z członkami zarządu z pominięciem tej procedury.

Dowody: zeznania świadka A. O. (2) (k. 215-216v, 218);

przesłuchanie członka zarządu pozwanej spółki (...) (k. 234v#235, 236).

Brygadzista ze spółki (...) przesłał A. O. (1) e-mailem z dnia 5 lipca 2015 r. potwierdzenie godzin przepracowanych przez pracowników tymczasowych G. Polska w miesiącu czerwcu, zgodnie z którym w sumie przepracowali oni 2.015 godzin 30 min, w szczególności niżej wymienieni pracownicy przepracowali następującą liczbę godzin:

- A. – 106 h,
- A. – 24 h,
- A. – 257 h,
- B. – 166 h,
- M. – 252 h,
- M. – 166 h,
- P. – 24 h,

- S. – 268 h,
- S. – 268 h 30 min,
- Y. – 250 h.

Dowód: e-mail z 5.07.2015 r. (k. 198).

A. O. (1) w swoim prywatnym notatniku-kalendarzu odnotował godziny przepracowywane przez pracowników tymczasowych : na stronie kalendarza oznaczonej datą "6 listopada" zapisał godziny za czerwiec 2015 r., zaś na stronie oznaczonej datą "6 października" – godziny dotyczące lipca 2015 r.

Zapiski A. O. (1) na karcie oznaczonej datą "6 listopada" są w wielu miejscach poprzekreślane, skreślenia dotyczą także sumy przepracowanych godzin, która była zapisana w różnych wartościach, następnie poprzekreślanych.

Według zapisków A. O. (1) na karcie oznaczonej datą "6 października", a obejmującej ewidencję godzin za lipiec 2015 r., w tym miesiąc miało pracować na rzecz spółki (...) pracowników tymczasowych, którzy mieliby przepracować według zapisków w sumie 1.837 h, co przy stawce 28 zł/h wskazuje na wynagrodzenie w kwocie 51.436 zł. Wśród wymienionych w zapiskach pracowników byli m.in. niżej wymienieni, którzy mieli przepracować w lipcu 2015 r. następującą ilość godzin:

- A. – 96 h,
- B. – 207 h,
- L. – 104 h,
- S. – 126 h,
- S. – 135 h,
- Y. – 118 h.

Dowody: zeznania świadka A. O. (2) (k. 215-216v, 218);

strona kalendarza „6 listopada” (k. 196);

strona kalendarza „6 października” (k. 197);

oryginał notatnika-kalendarza (okazany na rozprawie).

Za miesiąc lipiec 2015 r. spółka (...) odprowadziła składki do ZUS za niżej wymienionych pracowników:

- V. M.,
- Y. P.,
- V. S.,
- S. S.,
- V. A.,
- A. Y.,
- R. M.,

- A. A.,
- I. K.,
- D. L.,
- D. B.,
- M. B. K..

Dowody: informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – V. M. (k. 200);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – Y. P. (k. 201);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – V. S. (k. 202);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – S. S. (k. 203);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – V. A. (k. 204);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – A. Y. (k. 205);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – R. M. (k. 206);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – A. A. (k. 207);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – I. K. (k. 208);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – D. L. (k. 209);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – D. B. (k. 210);

informacja dla osoby ubezpieczonej (...) – M. B. K. (k. 211).

Spółka (...) nie była zadowolona z jakości pracy wykonywanej przez zapewnionych przez spółkę (...) pracowników tymczasowych. Prezes zarządu spółki (...) K. G. uważał, że pracownicy ci są niesolidni, notorycznie nie przychodzili do pracy, ponieważ wcześniej spożywali alkohol.

Dowody: przesłuchanie prezesa zarządu pozwanej spółki (...) (k. 235, 236);

przesłuchanie członka zarządu pozwanej spółki (...) (k. 234v#235, 236).

Za świadczone usługi w ramach umowy z dnia 26 lutego 2015 r. spółka (...) wystawiła spółce (...) między innymi następujące rachunki:

- rachunek nr (...) z dnia 31 marca 2015 r. za marzec 2015 r., jako nazwę usługi wskazano „Usługa za marzec 2015 – zgodnie z umową o świadczenie usług”, o wartości 43.614 zł, przy czym nie wskazano ilości wykonanej usługi, jej jednostki miary oraz ceny jednostkowej; zapłata miała nastąpić na rachunek bankowy o numerze (...);
- rachunek nr (...) z dnia 8 lipca 2015 r. za czerwiec 2015 r., jako nazwę usługi wskazano „Usługa za czerwiec 2015 – zgodnie z umową o świadczenie usług” w ilości 2.015,50 h po cenie jednostkowej 28 zł/h, o łącznej wartości **56.434 zł**; zapłata miała nastąpić na rachunek nr (...);

- rachunek nr (...) z dnia 8 lipca 2015 r. za czerwiec 2015 r., jako nazwę usługi wskazano „Usługa za czerwiec 2015 – zgodnie z umową o świadczenie usług” w ilości 2.434 h po cenie jednostkowej 28 zł/h, o łącznej wartości **68.152 zł**; zapłata miała nastąpić na rachunek nr (...);
- rachunek nr (...) z dnia 8 lipca 2015 r. za czerwiec 2015 r., jako nazwę usługi wskazano „Usługa za czerwiec 2015 – zgodnie z umową o świadczenie usług” w ilości 2.484 h po cenie jednostkowej 28 zł/h, o łącznej wartości **69.552 zł**; zapłata miała nastąpić na rachunek nr (...);
- rachunek nr (...) z dnia 21 lipca 2015 r. za czerwiec 2015 r., jako nazwę usługi wskazano „Usługa za czerwiec 2015 – zgodnie z umową o świadczenie usług” o wartości 16.522 zł, przy czym nie wskazano ilości wykonanej usługi, jej jednostki miary oraz ceny jednostkowej; zapłata miała nastąpić na rachunek nr (...);
- fakturę VAT nr (...) z dnia 31 sierpnia 2015 r., jako nazwę usługi wskazano „Usługa za miesiąc lipiec 2015” w ilości 1.837 h po cenie jednostkowej 28 zł/h, o łącznej wartości netto 51.436 zł (brutto wg stawki 23% – 63.266,28 zł).

Ani rachunki, ani faktura nie zostały przez kogokolwiek podpisane.

Dowody: rachunek nr (...) (k. 25);

rachunek nr (...) (k. 57);

rachunek nr (...) (k. 26);

rachunek nr (...) (k. 31);

rachunek nr (...) (k. 27);

faktura VAT nr (...) (k. 28).

Rachunki i faktury wystawiane przez spółkę (...) były wysyłane spółce (...) drogą elektroniczną.

Dowody: zeznania świadka A. O. (2) (k. 215-216v, 218);

e-mail z 6.08.2015 r. (k. 195).

Rachunek nr (...) został wystawiony przez spółkę (...) najpierw na kwotę 56.434 zł za 2.015,50 h, a następnie na kwotę 68.152 zł za 2.434 h, co miało według A. O. (1) uwzględniać godziny pracy jeszcze dwóch pracowników nieujętych w pierwotnie wystawionym rachunku. Trzeci rachunek o tym samym numerze - (...) -załączony został zaś do wezwania do zapłaty skierowanego do spółki (...) przez spółkę (...).

Spółka (...) wystawiając kolejne trzy rachunki o tym samym numerze w żaden sposób nie unieważniała wcześniej wystawianych rachunków.

Spółka (...) uważała, że za miesiąc czerwiec uzasadniona jest kwota 56.434 zł za 2.015,50 h - taka liczba godzin została uzgodniona i potwierdzona drogą elektroniczną przez brygadzystę zatrudnionego przez spółkę (...).

Dowody: zeznania świadka A. O. (2) (k. 215-216v, 218);

rachunek nr (...) (k. 57);

rachunek nr (...) (k. 26);

rachunek nr (...) (k. 31);

e-mail z 6.08.2015 r. (k. 195);

przesłuchanie członka zarządu pozwanej spółki (...) (k. 234v#235, 236).

Z kolei co do faktury VAT nr (...) spółka (...) uważała, że ilość wskazanych w niej godzin jest zawyżona. Ponadto w miesiącu lipcu część pracowników z G. Polska zaczęła odchodzić z pracy.

Dowód: przesłuchanie członka zarządu pozwanej spółki (...) (k. 234v#235, 236).

Za rachunek nr (...) spółka (...) zapłaciła spółce (...) przelewem z dnia 13 kwietnia 2015 r. kwotę 30.000 zł na rachunek nr (...) oraz przelewem z dnia 7 maja 2015 r. kwotę 13.614 zł na rachunek nr (...).

W okresie tym spółka (...) zmieniała rachunek bankowy. Informacja o wpłacie kwoty 13.614 zł, wpłaconej na rachunek nr (...), początkowo z powodu zamknięcia tego rachunku nie dotarła do spółki (...), ostatecznie jednak spółka ta uzyskała informację od banku, że wpłata 13.614 zł została na rzecz spółki (...) dokonana, po czym te środki pieniężne zostały przekazane przez bank na nowy rachunek spółki (...).

Dowody: wydruk w trybie art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376) – zestawienie operacji na rachunku nr (...) z rachunkiem nr (...) (k. 54-55);

wydruk w trybie art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376) – przelew z rachunku (...) – szczegóły transakcji z 7.05.2015 r. (k. 56);

zeznania świadka A. O. (2) (k. 215-216v, 218).

W okresie od 11 maja do 29 września 2015 r. spółka (...) dokonała jeszcze z rachunku nr (...) następujących wpłat na rachunek spółki (...):

- 11 maja 2015 r. kwoty 20.000 zł za rachunek nr (...),
- 8 czerwca 2015 r. kwoty 32.230 zł za rachunek nr (...),
- 17 czerwca 2015 r. kwoty 34.000 zł za rachunek nr (...),
- 15 lipca 2015 r. kwoty 17.170 zł za rachunek nr (...),
- 29 września 2015 r. kwoty 16.522 zł za rachunek nr (...).

Dowód: wydruk w trybie art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376) – zestawienie operacji na rachunku nr (...) z rachunkiem nr (...) (k. 54-55).

Między spółką (...) a spółką (...) rozwinął się spór na tle rozliczeń godzin pracowników tymczasowych, skierowanych do pracy w miesiącach czerwcu i lipcu 2015 r. Spółka (...) wskazywała na niezgodności występujące w wystawianych przez spółkę (...) dokumentach księgowych (w tym m.in. na wystawienie kilku rachunków za miesiąc czerwiec na różne kwoty oraz na zawyżenie godzin w fakturze za miesiąc lipiec).

W tym temacie spółka (...) skierowała do spółki (...) pismo z dnia 13 listopada 2015 r., w którym domagała się osobistego kontaktu z kierownictwem spółki (...). Wraz z pismem odesłała błędnie wystawiony duplikat faktury nr (...), otrzymany dnia 21 września 2015 r.

Dowody: pismo z 13.11.2015 r. (k. 58-64);

przesłuchanie członka zarządu pozwanej spółki (...) (k. 234v#235, 236).

Spółka (...) i spółka (...) prowadziły rozmowy dotyczące uregulowania należności z tytułu wystawionych rachunków za pracę pracowników tymczasowych i doszły do porozumienia, że (...) uiści kwotę 10.000 zł do dnia 12 grudnia 2015 r., kwotę 40.000 zł do dnia 24 grudnia 2015 r., a pozostałą część zobowiązań do dnia 25 stycznia 2016 r.

Dowód: pismo z 27.11.2015 r. (k. 38).

Dnia 4 lutego 2016 r. pełnomocnik spółki (...) skierował do spółki (...) ostateczne wezwanie do zapłaty, w którym wskazał, że spółka (...) domaga się zapłaty kwoty 141.788,28 zł należnej na podstawie rachunków i faktur wystawionych na podstawie umowy z dnia 26 lutego 2015 r., a mianowicie:

- z rachunku nr (...) z 21 marca 2015 r. na kwotę 43.614 zł, z którego do zapłaty pozostało 8.970 zł z ustawowymi odsetkami od 1 maja 2015 r.,
- z rachunku nr (...) z 8 lipca 2015 r. na kwotę 69.552 zł, z którego do zapłaty pozostało 53.030 zł z ustawowymi odsetkami od 30 września 2015 r. oraz odsetek za nieterminową opłatę 16.522 zł w kwocie 929,90 zł,
- z rachunku nr (...) z 21 lipca 2015 r. na kwotę 16.522 zł z ustawowymi odsetkami od 31 lipca 2015 r.,
- z faktury VAT nr (...) z 31 sierpnia 2015 r. na kwotę 63.266,28 zł z ustawowymi odsetkami od 8 września 2015 r.

Spółka (...) domagała się zapłaty w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie zostało doręczone spółce (...) dnia 10 lutego 2016 r.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z 4.02.2016 r. z załącznikami (k. 29-29v, 30-37v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne jedynie częściowo, zaś w pozostałym zakresie zasługiwało na oddaleniu.

Powódka w niniejszej sprawie – po dokonanych modyfikacjach dochodzonego roszczenia – ostatecznie żądała od pozwanej zapłaty kwoty 127.670,53 zł, w tym:

- 1) 46.986 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 września 2015 r. od kwoty 48.386 zł z tytułu rachunku nr (...);
- 2) 16.522 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31 lipca 2015 r. z tytułu rachunku nr (...);
- 3) 63.266,28 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 września 2015 r. z tytułu faktury VAT nr (...);
- 4) 896,25 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 czerwca 2016 r. z tytułu skapitalizowanych za okres od 1 sierpnia do 29 września 2015 r. odsetek od kwoty 16.522 zł, wpłaconej przelewem z dnia 29 września 2015 r. za rachunek nr (...).

Podstawę prawną żądania powódki w zakresie należności głównych wskazanych w punktach od 1 do 3 stanowił art. 735 § 1 w zw. z art. 750 k.c. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, natomiast stosownie do art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

O ile bowiem w zakresie działalności, którą trudni się powódka, znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645) oraz ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 360), o tyle przepisy te nie regulują stosunków między agencją pracy tymczasowej a pracodawcą-użytkownikiem korzystającym z świadczonej przez agencję pracy tymczasowej usługi. Tym samym w zakresie tym znajdują zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego, dotyczące umowy o świadczenie usług.

Podstawę prawną roszczenia wskazanego w punkcie 4 stanowi natomiast art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Spór między stronami w niniejszej sprawie nie dotyczył przy tym sfery oceny prawnej, lecz sprowadzał się głównie do okoliczności faktycznych, a mianowicie tego, ile w istocie godzin przepracowali na rzecz pozwanej zatrudnieni przez powódkę pracownicy tymczasowi, a w konsekwencji w jakiej wysokości – zgodnie z umową z dnia 26 lutego 2015 r. – pozwana winna zapłacić powódce za godziny przepracowane przez rzeczonych pracowników tymczasowych.

Nadto spór ostatecznie dotyczył jedynie wynagrodzenia za czerwiec i lipiec 2015 r., albowiem powódka ostatecznie cofnęła powództwo w zakresie żądania wynagrodzenia za marzec 2015 r., którego pierwotnie również żądała, ale na którego uregulowanie strona pozwana przedstawiła ostatecznie skuteczne dowody (w postaci wydruków historii operacji na jej rachunku bankowym oraz potwierdzenia przelewu), co definitywnie potwierdził również świadek A. O. (1), który w istocie odgrywał główną rolę w prowadzeniu przedsiębiorstwa powódki.

Spór między stronami wyniknął przy tym w znacznej mierze z tego, że powódka nie zadbała, aby dochowywano należytej staranności w ewidencjonowaniu godzin przepracowanych przez pracowników tymczasowych. Powódka jako dowody zaoferowała bowiem w tym zakresie jedynie zapiski A. O. (1) w jego kalendarzu – a to i tak nie dokonywane na bieżąco, lecz po jakimś czasie, na kartach kalendarza oznaczonych datami "6 października" w przypadku ewidencji godzin za lipiec 2015 r. oraz "6 listopada" w przypadku ewidencji godzin za czerwiec 2015 r., przy czym zapiski na karcie "6 listopada" była pokreślone, a także zapisane przemiennie alfabetem łacińskim i grażdanką (co wywołuje nie tylko wątpliwość co do tego, czy zostały uczynione przez jedną osobę, ale także wątpliwość co do tego, jaka była ostateczna intencja osoby dokonującej tych zapisków).

W zakresie wykazania ilości godzin przepracowanych przez pracowników tymczasowych w czerwcu powódka przedstawiła też e-mail z 5 lipca 2015 r. wysłany przez brygadzystę pozwanej spółki (również pracownika tymczasowego) R. M. do A. O. (1), dotyczący godzin przepracowanych właśnie w czerwcu 2015 r.

Ponadto powódka wystawiła za godziny przepracowane w czerwcu w sumie cztery rachunki, z czego trzy zostały oznaczone jako rachunek nr (...), a różniły się tylko wskazaną w nich kwotą oraz ilością przepracowanych godzin. Pierwszy z nich został wystawiony na kwotę 56.434 zł za 2.015 h 30 min pracy, drugi na kwotę 68.152 zł za 2.434 h pracy oraz trzeci na kwotę 69.552 zł za 2.484 h pracy. Powódka utrzymywała przy tym (potwierdzając to zeznaniami świadka A. O. (1)), że różnica w tych rachunkach wynikała z tego, że w pierwszym z nich nie uwzględniono pracy braci I. K. i M. K.. Nie przedstawiła jednak na tę okoliczność żadnych przekonujących dowodów, podczas gdy to na niej spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., jako że to powódka z faktu przepracowania określonej ilości godzin pracowników wywodziła obowiązek zapłaty przez pozwaną. Ciężarowi temu powódka w ocenie Sądu jednak nie sprostała i nie wykazała, że faktyczna ilość przepracowanych godzin była większa, niż potwierdzona drogą elektroniczną przez brygadzystę pozwanej. Pozwana przyznawała bowiem, że według niej prawidłowo wystawiony był pierwszy z rachunków nr (...), a zatem rachunek opiewający na kwotę 56.434 zł za 2.015 h 30 min pracy. Z tym właśnie rachunkiem zgodna jest treść e-maila R. M. do A. O. (1) z dnia 5 lipca 2015 r. Tym samym za udowodnioną – a nadto niekwestionowaną przez pozwaną – okoliczność należało uznać, że w czerwcu pracownicy tymczasowi powódki przepracowali na rzecz pozwanej jako pracodawcy-użytkownika 2.015 h 30 min, za które wystawiono rachunek nr (...) opiewający na kwotę 56.434 zł.

Mieć było trzeba przy tym na uwadze, że powódka nie przedstawiła w przypadku pracy w czerwcu 2015 r. – w zakresie swoich twierdzeń co do pracy wykonanej jakoby przez braci K. – ani dowodu analogicznego do dotyczących lipca 2015 r. informacji dla ubezpieczonego potwierdzających uiszczenie składki do ZUS-u, ani też nie wniosła dowodu z zeznań braci K.. Z kolei – co istotne na gruncie łączącej strony umowy – wskazany e-mail z 5 lipca 2015 r. odpowiada określonej umową z dnia 26 lutego 2015 r. procedurze potwierdzania ilości przepracowanych godzin, zgodnie bowiem z jej § 7 ust. 1 pracodawca użytkownik miał potwierdzać agencji ewidencję

czasu wykonywania usług przez pracowników tymczasowych do 3 dni roboczych po zakończeniu każdego miesiąca kalendarzowego za pomocą poczty elektronicznej. Za takie właśnie potwierdzenie można zaś uznać wskazany e-mail. Niezgodne z tak udokumentowanym czasem pracy zeznania A. O. (1) należało uznać za niewiarygodne, a to z uwagi m.in. na to, że również i jego notatki nie zgadzają się (pomijając kwestię braci K.) z e-mailem z dnia 5 lipca 2015 r. w kwestii godzin przepracowanych przez poszczególnych pracowników tymczasowych. Nadto w sposób chaotyczny i niestaranny prowadził on ewidencję godzin, co również negatywnie wpływało na jego wiarygodność (por. przedstawione wyżej uwagi dotyczące nieczytelnych i niejasnych co do ostatecznych intencji zapisków w notatniku-kalendarzu dotyczących ewidencji godzin za miesiąc czerwiec). Moc dowodu z zeznań świadka A. O. (1) obniżało z kolei żywotne zainteresowanie wynikiem sporu z uwagi na to, że jest on współnikiem powódki (tym samym mimo tego, że świadek ten nie będąc członkiem zarządu powódki nie mógł być przesłuchany w charakterze strony, moc dowodu z jego zeznań jako świadka jest w zasadzie równoważna z mocą dowodu z przesłuchania strony).

Ostateczne ustalenie, co do jakiej kwoty roszczenie powódki jest zasadne za miesiąc czerwiec, opiera się więc na stwierdzeniu, że powódka udowodniła 2.015 h i 30 min pracy, co odpowiada treści rachunku nr (...) wystawionego za 2.015 h i 30 min pracy na kwotę 56.434 zł. Dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie z rachunku o tym numerze wymagało pomniejszenia kolejno o kwotę 16.522 zł, która została zapłacona na poczet tej wierzytelności przez powódkę przelewem z dnia 29 września 2015 r., oraz o kwotę 4.644 zł, o którą powódka cofnęła pozew. Tym samym różnica wskazanych kwot wynosi 35.268 zł.

Powódka dochodziła z rachunku nr (...) ostatecznie po cofnięciu kwoty 46.986 zł, za zasadny uważała bowiem rachunek wystawiony na 68.152 zł (żądanie w tej wysokości wyliczone zostało przez powódkę przez pomniejszenie kwoty rachunku o wpłaconą przed procesem kwotę 16.522 zł oraz cofniętą kwotę 4.644 zł). Roszczenie za miesiąc czerwiec należy uznać za uzasadnione do kwoty głównej wynoszącej 35.268 zł, w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

W kwestii żądania odsetek ustawowych z art. 481 § 1 k.c. od tej kwoty ponownie należy odwołać się do łączącej strony umowy z dnia 26 lutego 2015 r., a mianowicie do § 7 ust. 4, który określał termin zapłaty na 30 dzień miesiąca następującego po miesiącu, za który został wystawiony rachunek, czy też faktura. Skoro zatem rachunek nr (...) został wystawiony za czerwiec 2015 r., toż termin zapłaty za niego upłynął z dniem 30 lipca 2015 r. Od dnia 31 lipca 2015 r. zasadne byłoby zatem zasądzenie odsetek od kwoty 35.268 zł w wysokości wskazanej w art. 481 § 2 k.c. Powódka jednakże domagała się ich zasądzenia dopiero od dnia 30 września 2015 r. i tak też orzeczono, stosownie do art. 321 § 1 k.p.c.

Jedynie w powyższym zakresie, tj. co do kwoty 35.268 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 września 2015 r., roszczenie powódki o zapłatę wynagrodzenia za czerwiec 2015 r., oparte o rachunek numer (...), okazało się zasadne (wysokość tego roszczenia wynika z § 7 ust. 1 umowy i zgodnego z zapisem umowy e-maila z 5 lipca 2015 r.).

Powódka za godziny przepracowane w czerwcu wystawiła również czwarty rachunek, oznaczony jako rachunek nr (...), opiewający na kwotę 16.522 zł, jednakże niewskazujący za przepracowanie ilu godzin został on wystawiony. Powódka nie podniosła w toku procesu w tym zakresie nawet żadnych twierdzeń poza te, iż zapłata tej kwoty jej się należy, natomiast pozwana kwestionowała to roszczenie powódki (odpowiedź na pozew, karta 51 verte). Ponownie, z uwagi na to, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powódce, stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., uznać należało, że i w zakresie żądania opartego na tym rachunku powódka mu nie sprostowała. Tym samym roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za czerwiec 2015 r., oparte na rachunku nr (...), w całości należało oddalić jako nieuzasadnione.

W przypadku roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za godziny przepracowane przez pracowników tymczasowych w lipcu 2015 r. powódka domagała się zapłaty kwoty 63.266,28 zł, wskazanej w wystawionej fakturze VAT nr (...), za 1.837 godzin pracy. Z kolei pozwana kwestionowała ilość tych godzin twierdząc, że jest ona zawyżona. Powódka tym razem nie przedstawiła jednak dowodu analogicznego do e-maila z dnia 5 lipca 2015 r., dotyczącego godzin pracy w czerwcu 2015 r. i spełniającego wymogi § 7 ust. 1 umowy z dnia 26 lutego 2015 r., a opierała się w zasadzie jedynie na zapiskach w kalendarzu A. O. (1) oraz jego zeznaniach, które jednak – z przyczyn wyżej wskazanych – należało uznać za

niewiarygodne co do zgodności z rzeczywistością ilości godzin pracy poszczególnych pracowników, zanotowanych w kalendarzu. Podkreślić należy, że liczba godzin odnotowana w kalendarzu A. O. (1) była przez pozwaną kwestionowana już na etapie rozmów przedprocesowych, o czym świadczy m.in. treść pisma z 13 listopada 2015 r. oraz fakt odesłania przez pozwaną faktury VAT.

Jednakże w tym przypadku, to jest w zakresie roszczenia za miesiąc lipiec 2015 r., powódka przedstawiła dodatkowe dowody w postaci tymczasowych informacji dla ubezpieczonego z ZUS, dotyczące szeregu jej pracowników. Z dowodów tych wynika, że za tych pracowników zostały przez powódkę odprowadzone składki do ZUS za miesiąc lipiec 2015 r. Niektóre z nazwisk wymienionych w zapiskach A. O. (1) na karcie kalendarza oznaczonej datą "6 października" powtarzają się w przedstawionej dokumentacji z ZUS-u. Na tej podstawie – w trybie art. 231 k.p.c. – należało domniemywać, że ci pracownicy, którzy zostali zgłoszeni przez powódkę w miesiącu lipcu do ZUS-u i jednocześnie ich nazwiska zostały odnotowane w notatniku-kalendarzu A. O. (1), faktycznie pracowali w miesiącu lipcu dla pozwanej. Dotyczy to następujących pracowników, którzy zgodnie z notatkami A. O. (1) przepracowali następującą liczbę godzin: A. – 96 h, B. – 207 h, L. – 104 h, S. – 126 h, S. – 135 h, Y. – 118 h. Suma godzin przepracowanych przez tych pracowników łącznie daje 786. Skoro zaś wynagrodzenie miało zgodnie z § 7 ust. 1 umowy stanowić iloczyn ilości przepracowanych godzin i stawki 28 zł/h, toteż za zasadne należało uznać roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za lipiec 2015 r. w kwocie 22.008 zł (786 x 28), która powiększona o podatek VAT według obowiązującej wówczas stawki 23% wynosi 27.069,84 zł. Wyliczona w taki sposób kwota, oparta o ustalenia faktyczne dokonane w drodze opisanego wyżej domniemania, jest tym bardziej zasadna, że sama pozwana nie kwestionowała tego, że w miesiącu lipcu pracownicy powódki pracowali na rzecz pozwanej, wskazywała jedynie, że wskazana w fakturze ilość przepracowanych godzin jest zawyżona, przy czym przesłuchany za stronę pozwaną W. Z. zeznał, że ilość godzin może być zawyżona o około 400. Skoro faktura została wystawiona za 1.837 godzin, to można przyjąć, że ilość godzin przepracowanych w miesiącu lipcu, którą powódka zdołała udowodnić za pomocą domniemania opisanego wyżej (opartego o dowody w postaci kartki z notatnika-kalendarza w powiązaniu z dokumentacją z ZUS-u), wynosząca 786, mieści się w ilości godzin niekwestionowanej przez stronę pozwaną.

Tym samym powództwo o zapłatę wynagrodzenia za godziny przepracowane w miesiącu lipcu zostało uznane za udowodnione do kwoty głównej wynoszącej 27.069,84 zł.

W kwestii żądania zasądzenia odsetek za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 k.c. od tej kwoty należy wskazać, iż zgodnie z § 7 ust. 4 umowy termin zapłaty za lipiec 2015 r. upływał z dniem 30 sierpnia 2015 r., a tym samym od dnia 31 sierpnia 2015 r. powódce należały się odsetki w wysokości określonej w art. 481 § 2 k.c. Powódka odsetek tych domagała się jednak dopiero od dnia 8 września 2015 r. i tak też należało orzec stosownie do art. 321 § 1 k.p.c. W pozostałym zaś zakresie roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za lipiec 2015 r. oparte na fakturze VAT nr (...) uznać było trzeba za nieudowodnione.

Ostatnie z roszczeń powódki to roszczenie o zapłatę kwoty 896,25 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 czerwca 2016 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu) tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 16.522 zł uiszczonej dnia 29 września 2015 r., za rachunek nr (...), za okres od dnia 1 sierpnia do 29 września 2015 r. (data początkowa tego okresu wynika z opisu żądania w tabeli na stronie 3 pozwu, gdzie jako datę wymagalności dla żądania nr 5 wskazano 31 lipca, co oznacza, że pierwszy dzień opóźnienia przypada na 1 sierpnia; z kolei data końcowa okresu naliczania odsetek wynika z uzasadnienia na stronie 4 pozwu i odpowiada dacie zapłaty tej kwoty). Odnośnie tego żądania wskazać trzeba, że wysokość odsetek w skali roku w tym okresie wyznaczał art. 481 § 2 w zw. z art. 359 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016 r. – tj. przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830) – w zw. z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1858), które wynosiły wówczas 8% w stosunku rocznym. Okres opóźnienia, za który powódka domagała się odsetek, obejmował 60 dni, tym samym wysokość należnych jej skapitalizowanych odsetek od tej kwoty wyraża się ilorazem iloczynu kwoty 16.522 zł, 8% i 60 dni oraz 365 dni [], który wynosi w zaokrągleniu 217,28 zł i w takim zakresie żądanie powódki było zasadne.

Co do żądania dalszych odsetek od tej kwoty, to jego podstawę prawną stanowi art. 482 § 1 k.c., zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Ponieważ powódka wniosła pozew dnia 3 czerwca 2016 r., toteż od tego dnia należały jej się odsetki od kwoty 217,28 zł.

Mieć przy tym należało na uwadze, że dnia 1 stycznia 2016 r. weszła w życie wcześniej wspomniana ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która wprowadziła zmianę brzmienia art. 481 § 2 k.c., zgodnie z którym przed dokonaniem tej zmiany jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, podczas gdy od dnia 1 stycznia 2016 r. przepis ten ma następujące brzmienie jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Wskazana zmiana znalazła swoje odzwierciedlenie w sentencji wyroku.

Mając powyższe na uwadze zasądono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 62.555,12 zł z ustawowymi odsetkami do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty: od kwoty 35.268 zł od dnia 30 września 2015 r., od kwoty 27.069,84 zł od dnia 8 września 2015 r., od kwoty 217,28 zł od dnia 3 czerwca 2016 r. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny sprawy został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, inne dowody pisemne, podlegające ocenie zgodnie z art. 309 k.p.c. (jak np. przez nikogo niepodpisane rachunki i faktura, korespondencja elektroniczna oraz wyciągi z rachunków bankowych, ponadto notatnik-kalendarz A. O. (1)), a także w oparciu o dowód z przesłuchania świadka A. O. (1) oraz dowód z przesłuchania stron, ograniczony - zgodnie z wnioskiem powódki zgłoszonym na ostatniej rozprawie - do przesłuchania reprezentantów strony pozwanej.

Decydujące dla sprawy było ustalenie liczby faktycznie przepracowanych przez pracowników powódki godzin w miesiącach czerwcu i lipcu 2015 r. Dla wykazania tych faktów nie miały znaczenia wystawione przez powódkę rachunki i faktura, przez nikogo niepodpisane. Dowody te zostały potraktowane wyłącznie jako wyraz twierdzeń strony powodowej co do liczby przepracowanych godzin i tym samym wysokości należnego jej wynagrodzenia. Jak już wspomniano wyżej powódka wystawiła 4 rachunki za miesiąc czerwiec, z których 3 były opatrzone tym samym numerem i tą samą datą, przy czym żaden z poprzednio wystawionych rachunków nie został anulowany. Powyższe powoduje, że dowody te nie mogą być uznane za wiarygodne w zakresie wykazania istotnego dla rozstrzygnięcia faktu, obejmującego liczby godzin przepracowanych w spornych okresach. Liczby przepracowanych godzin nie dowodziła również przez nikogo niepodpisana faktura VAT, jeszcze przed procesem kwestionowana przez stronę pozwaną, nie przyjęta przez nią do ksiąg rachunkowych oraz zwrócona wraz z pismem z 13 listopada 2015 r.

Niewiarygodnym dowodem dla wykazania liczby przepracowanych godzin okazał się również notatnik-kalendarz prowadzony przez świadka A. O. (1). Jak już wspomniano strona kalendarza oznaczona datą "6 listopada", gdzie świadek zapisał godziny za czerwiec 2015 r., została sporządzona w sposób nieczytelny (przekreślenia) i niejasny co do intencji osoby dokonującej oceniane notatki. Z kolei dane zapisane na stronie oznaczonej datą "6 października", tj. godziny pracy dotyczące lipca 2015 r., jedynie w części korespondowały z przedstawioną przez samą powódkę dokumentacją z ZUS-u. Skoro powódka nie przedstawiła dokumentów z ZUS-u dla wszystkich pracowników wymienionych w notatniku-kalendarzu A. O. (1) na stronie kalendarze oznaczonej datą "6 października", to przyjęto w drodze opisanego wyżej domniemania, że jedynie dane z notatnika-kalendarza odnoszące się do pracowników jednocześnie wymienionych na stronie "6 października" oraz zgłoszonych do ZUS-u są wiarygodne.

W podobny sposób ocenione zostały zeznania świadka A. O. (1). Co do zasady przyjąć należało, że relacjonowane przez świadka fakty są zgodne z prawdą, z wyjątkiem podawanej przez świadka liczby godzin, którą świadek opierał na swoich własnych, nieprecyzyjnych i pełnych skreśleń notatkach. Szczegółowa ocena zeznań tego świadka (do której

należy w tym miejscu odesłać) została przedstawiona w części uzasadnienia obejmującej rozważania nad zasadnością żądania za miesiąc czerwiec 2015 r., opartego o rachunek numer (...).

Wiarygodne okazały się zeznania członków zarządu pozwanej spółki. Były one w pełni zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności z materiałem dotyczącym wpłaty dokonanej na rachunek powódki (fakt ten powódka ostatecznie w toku procesu przyznała i z tej przyczyny cofnęła w części powództwo). O wiarygodności zeznań członków zarządu pozwanej świadczy również fakt, że prostolinijnie przyznali oni zasadność części roszczeń powódki, mając przy tym zapewne świadomość, że może doprowadzić to do przegrania procesu. Co do wynagrodzenia za miesiąc czerwiec przyznali bowiem zasadność rachunku wystawionego za 2015,5 godzin pracy, co było zgodne załączonym do akt sprawy e-mailem, odpowiadającym co do formy zapisom łączącej strony umowy. Przyznawali również po części zasadność faktury wystawionej za pracę pracowników powódki w miesiącu lipcu, nie podając jednak dokładnie kwoty przyznawanych godzin. Należy jednak zaznaczyć, że obowiązek wykazania ilości tych godzin spoczywał na stronie powodowej.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 100 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powódki, kwotę 2.316,53 zł, powódka wygrała bowiem sprawę w 44,30%. Uwzględniając stopień, w jakim powódka wygrała sprawę Sąd wziął przy tym pod uwagę jako część, w której powódka przegrała tą część żądania co do której cofnęła ona pierwotnie wniesione powództwo stosownie do art. 203 § 2 k.p.c., albowiem częściowe cofnięcie pozwu wiązało się z wykazaniem przez pozwaną, że część dochodzonego roszczenia powódka zaspokoila jeszcze przed wniesieniem pozwu.

Na koszty poniesione przez powódkę w kwocie 14.282 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 7.065 zł stosownie do art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623), wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem stosownie do art. 98 § 3 k.p.c. w kwocie 7.200 zł zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) oraz opłata skarbową od udzielenia pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, przy czym w części stanowiącej 44,30% okazały się one niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw przez powódkę – stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. – a zatem w kwocie 6.326,93 zł.

Z kolei na koszty poniesione przez pozwaną w kwocie 7.200 zł złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w wysokości 7.200 zł stosownie do § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), przy czym w części stanowiącej 55,70% okazały się one niezbędne do celowej obrony przez pozwaną – stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. – a zatem w kwocie 4.010,40 zł.

Orzekając o kosztach postępowania zasądzono, stosownie do art. 100 k.p.c., różnicę wskazanych kwot wynoszącą 2.316,53 zł.